

Літературний жанр "сахарська поезія"

Ярослав Брунько

Жанр присвячений арабським друзям Ярослава Брунька.

Автор жанру: Ярослав Брунько

Дата заснування: 9 червня 2026 року

1. ЩО ТАКЕ САХАРСЬКА ПОЕЗІЯ?

Сахарська поезія — літературний жанр, який поєднує ліричну поезію, історичні мотиви та образи пустельного світу Північної Африки й Аравії. Центральними темами є дружба між народами, свобода, історична пам'ять, людська гідність і духовна подорож.

2. ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ.

Сахарська поезія була створена Ярославом Бруньком як новий напрям у сучасній українській літературі. За задумом автора, жанр має стати художнім мостом між українською та арабською культурами, а також сприяти популяризації історії та культурної спадщини народів Сахари й Близького Сходу.

Назва жанру походить від пустелі Сахара, яка розглядається не лише як географічний об'єкт, а й як символ безмежності, свободи та випробування людського духу.

3. ОСНОВНІ РИСИ ТА ТЕМАТИКА.

До характерних ознак сахарської поезії належать:

- використання образів пустелі, дюн, оаз, караванів та кочівників;
- символізм сонця, місяця, зірок і горизонту;
- поєднання ліричних переживань з історичними мотивами;
- звернення до арабської, берберської та північноафриканської культурної спадщини;
- мотиви дружби між народами та взаєморозуміння;
- філософські роздуми про час, пам'ять, долю та свободу;
- урочистий і піднесений стиль викладу;
- широке використання символів дороги, подорожі та мандрів.

Основними темами сахарської поезії є:

- пустеля як символ свободи;
- історія народів Північної Африки;
- культурний діалог між цивілізаціями;
- дружба та братерство народів;
- пошук сенсу життя;
- пам'ять про минуле;
- честь, гідність і вірність своїм переконанням.

4. ЗНАЧЕННЯ.

Сахарська поезія є спробою створення нового літературного жанру, що поєднує історичну пам'ять, культурну взаємодію та романтику пустельного світу. Її метою є формування позитивного образу міжкультурного спілкування та розширення тематичних меж сучасної української поезії.

ПРИКЛАД ВІРША

"Караван дружби"

Над Сахарою сонце золоте палає,
І вітер древні таємниці береже.
Караван повільно обрій перетинає,
Де кожен подорожній друга знайде вже.
Горять зірки над дюнами безкраїми,
Немов історії забутих поколінь.
Ідуть крізь час народи різні, але рівні,
Лишаючи у пам'яті священну тінь.
Мій друже з краю пальм і теплого піску,
Твій голос чую навіть крізь роки й моря.
Нехай між нами тисячі доріг у світі,
Та нас єднає спільна рання зоря.
Оаза знань серед пустельної дороги,
Як книга мудрості, відкрита для усіх.
Тут не питають про кордони і тривоги,
Тут шанують працю, дружбу і успіх.
І хай колись минуть століття над землею,
Розвіє вітер сліди старих держав,
Та житиме у віршах пам'ять про братерство,
Яке народ пустелі світу заповідав.

Риси цього вірша як сахарської поезії:

1. образи Сахари, дюн, каравану та оази;
2. тема дружби між народами;
3. історичні мотиви та пам'ять поколінь;
4. урочистий тон;
5. символіка дороги та подорожі;
6. позитивний і гуманістичний зміст.